

fremfat af den norske Rigsadvokat, og efter min Mening vilde der være særdeles meget vundet, om dette kunde ske. Men for Resten have jo de, der ere ledende Mænd i den Forening, der her blev nævnt, stillet sig saa nøgternt, ædrueligt og beskedent i deres Krav, saa at de udtryffeligt have gjort opmærksom paa, at selv om den tvungne Indskrivning og den tvungne Visitation skulde blive ved saaledes som nu, vilde de endda blive ved saaledes som nu, vilde de endda blive glade, om man kunde ophæve den for os enestaaende Fremgangsmaade, at man kan tvinge Kvinder til Indskrivning paa Bordeller, at man som Straf kan indskrive dem paa et saadant Sted. Det er navnlig dette, som jeg synes, beskedne og meget iagtmodige i deres Krav, som har stemt mig venlig for disse Folk, og som har gjort, at jeg mener, at denne Sag, der har hvilet i 20 Aar, kunde fortjene en Overvejelse paa ny, idet der jo ved den nu kan være ikke saa lidt at forandre baade i den ene og den anden Henseende. Lige saa bestemt jeg højer mig for de lægevidenskabelige Autoriteter, lige saa lidt kan jeg høje mig for Politiets Afgørelser og Raisonnementer i denne Henseende, idet det jo altid er Opportunitetshensyn, som der gør sig gældende. Jeg sætter ikke Politimyndighederne mindre højt end andre Myndigheder, men jeg mener dog, at Lovgivningsmagten staar ganske anderledes frit over for Politiets Afgørelser, end den staar lige over for de lægevidenskabelige Resultater, og jeg kan ikke se, at de Indsigelser, som gøres af Politimyndighederne, i og for sig have stor Bægt. Jeg tvivler selvfølgelig ikke i mindste Maade om Politiets gode Vilje og Samvittighedsfuldhed til det yderste, og jeg paakønner dets Dygtighed og Humanitet, men jeg kan dog ikke sige andet end, at det forekommer mig, at dets Indsigelser ere noget vel smaa, jeg vil ikke sige smaalige, men dog af saa liden Bægt, at jeg har ondt ved at burdere dem højt i Sammenligning med den Betydning, som det har for hele den humane Udvikling her i Landet, om der kunde komme en anden Ordning af denne Sag. Jeg kan ikke skønne rettere end, at det ikke kan være afgørende, om det er vanskeligt at saa disse stakkels Kvinder anbragte paa anden Maade, eller hvilke andre Indbendinger Politimyndighederne ere fremkomne med for at anføre, hvad der taler mod en Forandring af den nuværende Ordning. — Jeg maa tillade mig

at gøre opmærksom paa, at Bordelvæsenet jo heldigvis nu synger paa sit sidste Vers. Verden over i saa godt som alle civiliserede Lande. Det bliver enten helt affastet eller synker gradvis sammen af sig selv, saa at der dog kunde være Grund for os her i Danmark til at overveje, om ikke ogsaa vi uden Fare og Risiko kunne affaste det. Jeg ser selvfølgelig meget vel, at man ikke ved Politiforantaltninger i synderlig høj Grad kan højne Moralens i et Land; det kommer an paa de Kræfter, der gaa hen over Befolkningen, og fremfor alt efter min Mening paa, hvorledes man stiller sig i religiøs Henseende. Men jeg synes paa den anden Side, at jo flere der er af de Mennesker, som ikke have nogen anden Moral end den Samsundet indprenter dem, ikke have noget personligt i saa Henseende at holde sig til, desmere maa det for Samsundet gælde om, at det ikke leder dem vildt ved sine Institutioner og Indretninger, og jo mindre Modstandskraft der i moralisk Henseende er hos mange Mennesker, desmere gælder det om, at man ikke nedbryder flere Stranker, end det er nødvendigt at nedbryde i det sociale Liv. Der er efter min Mening i vore Dage i alt for høj Grad blevet nedbrudt Stranker til Skade for mange Mennesker, som ellers kunde have levet et mere borgerligt og værdigt Liv, end de nu gøre, og der skal fra Statens Side ikke bidrages til en Bevægelse i samme Retning. — Men fremfor alt synes jeg, at det, der er enestaaende for os, at man straffer disse Kvinder ved at hengive dem til et fuldstændig nedbrydende Liv, maatte kunne forandres. Her synes jeg, at der er et Punkt, hvor baade de Kristne og de humane kunne samle sig, saa at man kan gøre Forsøg paa at værne saa mange som muligt af de vildfarne fra at gaa til Grunde, naar der dog er meget, der taler for, at de kunne vende tilbage til Samsundet og et hæderligt Liv. Naar man gaar saa drabeligt frem strafs, at man indskrifer endog mindreaarige — unge Piger paa 15—16 Aar — Mennesker altsaa, som ikke kunne siges at have det fuldstændige Ansvar for deres Liv og Handlinger, saa synes jeg, at man er kommen ind paa at være rigoristisk og hensynsløs over for disse stakkels forvildede Mennesker, uden at man for Alvor kan se, at der er tilstrækkelig Grund dertil.

Altsaa, fordi jeg er i Tvivl med Hensyn til Hensigtsmæssigheden af den tvungne Visitation i saa stor Udstrækning som den, hvori den nu sker, og fordi jeg er imod Bordellerne og særlig imod den tvungne Indlægning paa Bordeller, slutter jeg mig til denne Interpellation og kunde meget have